

ΣΑΛΠΙΓ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ.

Εν Κύπρῳ σελάνια 8.
Εν τῷ ἐξωτερικῷ » 10.

Εκδότης καὶ συντάκτης Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΟΣ.

EDITOR S. CHOURMOUZIOS.

Γραφεῖον καὶ τυπογραφεῖον «ΣΑΛΠΙΓΟΣ»
ἔδος BLONDEL ἀρ. 5.

ΕΙΣΟΔΟΙΣ καὶ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Καταχωρίζονται κατ' ἀποκοπήν.

Τὰ μὴ δημοσιεύμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Η ΠΕΡΙ ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΙΔΕΑ ΗΜΩΝ.

— § —

Μετ' εὐχαριστήσεως βλέπομεν ἐσχάτως ἀνακινούμενον τὸ ζήτημα περὶ διαρρυθμίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς οὐσίας, περὶ τοῦ ὁποίου ὅτε ἡμεῖς ἐγράφομεν ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ μικροῦ φύλλου μας ἀριθμῶν, ἐταράξαμεν τὸν γόλον τινῶν καὶ ὑπεπέταμεν εἰς τὴν μῆνιν τῶν ἐχόντων τότε συμφέρον νὰ μὴ διαταράττωνται οἱ κύκλοι τῶν. Ἀλλ' ὅτι προεβλέπομεν, ἀναλογιζόμενοι τὸ δυσανάλογον τῇ ἐποχῇ σύστημα, ἤρξατο ἡδη πραγματοποιούμενον εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀναγκάζη πολλοὺς νὰ σκέπτονται περὶ ἀλλοιώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ συστήματος, διὸ καὶ διάφοροι τρόποι προτάθησαν ἐσχάτως καὶ νομοσχέδια περὶ τούτου συνετάχθησαν.

Πλὴν καθ' ἡμᾶς ὑπάρχουσι δύο ζητήματα, ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀμοτέρων, πρέπει δὲ συγχρόνως νὰ ληθῇ πρόνοια πρὸς διαρρυθμίτην αὐτῶν. Τὸ πρῶτον ζήτημα εἶνε: αἱ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς πολιτικὰς ἀρχάς. Τὸ δεύτερον εἶνε: ἡ διαρρυθμίσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς οὐσίας.

Τὸ πρῶτον ζήτημα ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ ἤδη καταπατούμενα προνόμια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τῆς Κύπρου, οὕτα αὐτοκέφαλος καὶ ἀνεξάρτητος ἔχει, διὰ φερμανίου παραχωρημένα καὶ ἐπικυρωμένα, δικαιώματα καὶ προνόμια, ἀφορῶντα τοὺς γάμους, τὰ διαζύγια, τὸ περὶ διατροφῆς (ἀνακαφᾶ) κ. λ., ὡς καὶ τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐκκλησιαστικὴν τιμωρίαν τῶν παρεκτρεπομένων ἱερέων, τῶν διαπραττόντων ἔργα κωλύμενα ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νόμων, ὡς συζεύξεις παρανόμους κ. λ. Πάντα ταῦτα μόνῃ ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κανονίζῃ, ἡ δὲ πολιτικὴ ἀρχὴ δὲν δικαιούται νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰμὴ μόνον νὰ ἐπιχωρῇ καὶ παραδέχεται ὅσα ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ σύμφωνα πρὸς τοὺς ἰδίους νόμους ἀποφασίζει, νὰ τιμωρῇ δὲ καὶ πολιτικῶς πάντα ἀπειθοῦντα εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀποφάσεις.

Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε καθ' ἡμᾶς τὸ σπουδαιότερον, διότι ἡ παράβασις τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων μὴ τιμωρουμένη, θὰ συνεπιφέρῃ θάττον ἢ βράδιον τὴν γενικὴν ἀπὸ τῶν νόμων τούτων ἀπομάκρυνσιν καὶ πρὸς τὴν θρησκείαν περιφρό-

νησιν. Παραβαίνει π. χ. ἱερεὺς τις τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς νόμους, ἐκτελὼν γάμον ἢ ἄλλην τινὰ πράξιν κωλυομένην ὑπὸ τῶν νόμων, τιμωρεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλ. Ἀρχῆς διὰ παύσεως τῶν ἱερατικῶν καθηκόντων του, πρὸς παραδειγματισμὸν, ὑποταγὴν δὲ καὶ σεβασμὸν εἰς τοὺς ἐκκλ. νόμους· καὶ ὅμως ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος ἀψηφῶν καὶ νόμους καὶ Ἐκκλ. Ἀρχὴν ἐξακολουθεῖ παπανόμως ἱεουργῶν. Τί δέον γενέσθαι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει; Βεβαίως ὀφείλει ἡ Πολιτικὴ Ἀρχὴ, ἀφοῦ λάβῃ γνῶσιν τῆς Ἐκκλ. ἀποφάσεως νὰ ἔλθῃ συνεπίκουρος τῆς Ἐκκλ. Ἀρχῆς, τιμωροῦσα καὶ πολιτικῶς τὸν ἀπειθῆ ἱερέα, διότι ἡ Ἐκκλ. Ἀρχὴ οὐδὲν περαιτέρω δύναται νὰ πράξῃ πρὸς κώλυσιν τοῦ κακοῦ.

Προσκαλεῖ ἡ Ἐκκλ. Ἀρχὴ ἱερέα τινὰ νὰ δώσῃ λόγον τῶν πεπραγμένων, ἡ δὲ νὰ τὸν ἀφαιρέσῃ τὸ σχῆμα, ὅπερ ἀναξίως φέρει, ὡς παρεκτραπείς εἰς ἔργα ἀντιβαίνοντα τῷ σχήματί του καὶ μὴ τιμωρούμενα ὑπὸ τῶν πολιτικῶν νόμων. Ἐάν ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος ἀπειθῶν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Ἀρχῆς δὲν παρυσιάζεται, ἐξακολουθεῖ δὲ κατέχων τὸ σχῆμα καὶ ἱεροπραττὼν πρὸς γενικὸν σκάνδαλον, τότε τί δέον γενέσθαι; Ἡ Ἐκκλ. Ἀρχὴ οὔτε ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ἔχει οὔτε φυλακὰς. Δὲν πρέπει λοιπὸν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ Πολιτικὴ Ἀρχὴ νὰ πειθαναγκάσῃ τὸν ἱερέα νὰ ἀποκύψῃ εἰς τὰς κελεύσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Ἀρχῆς;

Δὲν ἀφίχθημεν εἰσέτι μέχρι τοῦ σημείου τούτου τῆς τόσης τῶν ἱερέων ἀπειθείας πρὸς τὴν Ἐκκλ. Ἀρχὴν, ἀλλὰ διὰ φορα σημεῖα ἀναφαινόμενά που καὶ που προαγγέλλουσιν ὡς ἐπικειμένην μίαν τοιαύτην ἐκκεντρωτικὴν, ἐκρυθμον καὶ ἔκνομον κατάστασιν, τούτου δ' ἔνεκεν εἶνε ἀνάγκη νὰ ληθῇ ἐγκαίρως πᾶσα πρόνοια.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ δεύτερον ζήτημα, τὴν διακανόνισιν τουτέστι καὶ ρυθμίσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς οὐσίας, τέσσαρα τινὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν πρὶν ἢ ἀρχίσωμεν συντάττοντες τὸν κανονισμόν.

Α'. Δὲν πρέπει νὰ ἀφαιρέσωμεν τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς ἀρχηγούς μας τὴν ἐμπιστοσύνην. Ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης πρὸς τοὺς θρησκευτικοὺς ἀρχηγούς σημαίνει

ἀπομάκρυνσιν ἀπ' αὐτῶν τοῦ ποιμνίου, ἔλλειψιν συγκεντρώσεως, καὶ ἐξάλειψιν ἐπομένως ἰσχυροῦ ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ κέντρου, λίαν ἀναγκαίου ἐν παντὶ καὶ πάντοτε.

Β'. Νὰ κατορθωθῇ ἡ στερεοποίησις τῶν εἰσοδημάτων διὰ τρόπου μὴ ἐπιβαρύνοντος τὸν λαόν.

Γ'. Νὰ ἐπιδιωγθῇ ἡ εἰσπραξις τῶν εἰσοδημάτων διὰ τρόπου ἀσφαλούς καὶ μὴ ἐξευτελιστικοῦ, καὶ

Δ'. Νὰ διατεθῇ πᾶν οἰονδήποτε περισσεύμα ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς καὶ ὑγιούς παιδείας καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἱερατικὴν ἐκπαίδευσιν ἀτόμων καταλλήλων πρὸς κατάληψιν ἱερατικῶν θέσεων καὶ ἀντικατάστασιν τοῦ νῦν ὑπάρχοντος ἀμαθοῦς κλήρου.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

[Ἐκ τῆς Τεργεσταίας «Ν. Ἡμέρας» μεταφέρομεν τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις Γερμανοῦ παιδαγωγοῦ ὡς τὴν ἐπισταμένην ἀνάγκησιν συνιστῶμεν εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς γονεῖς].

Περὶ τῶν εὐεργετικῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς παρέχει τὸ σχολεῖον πρὸς καταπολέμησιν τῶν κοινωνικῶν κακιῶν ἐδημοσίευσεν πρό τινας ἐπὶ τῆς τῶν ἐπαρχιακῶν τῆς Πρωσίας σχολείων τὰ ἐξῆς: «Πρὸς καταπολέμησιν οἰουδήποτε κακοῦ, εἶναι ἀνάγκη νὰ γινώσκηται ἐκ τῶν προτέρων ἡ ἀρχικὴ αὐτοῦ αἰτία. Ὁ διδάσκαλος ὀφείλει νὰ ἀναζητῇ μετὰ προσοχῆς τὰ αἴτια τῶν κοινωνικῶν κακιῶν, ὧν αἱ συνηθέστεραι ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις εἶναι αἱ ἐξῆς: ἡ χαλαρότης τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ ἡ ἐπίτασις τῆς πρὸς τὰς ἀπολαύσεις ὀρέξεως· ὁ καθ' ὑπερβολὴν πολλαπλασιασμός τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων πρὸς ἐξόντωσιν τῶν πρώην χρηστοθηστέων συντεχνιῶν· ἡ ὑπέρμετρος ἀξέλιξις τῶν μεγαλοπόσεων καὶ ἡ ἀραίωσις τοῦ πληθυσμοῦ τῶν κομῶν· ἡ εὐχερὴς ἐπιμεία καὶ ἡ πλουτοθηρία ἀντὶ ἀναλόγου μορφώσεως· ἡ ὁσημέραι αἰσθανομένη συσώρευσις τοῦ πλούτου εἰς τινων χεῖρας καὶ ἡ τῶν πολλῶν ἄλλων ἀκτημοσύνη· ἡ φθίσις τῆς γαιοκτηματικῆς ὀλιγαρχείας καὶ τῆς πρὸς τὴν γενέθλιον χώραν ἀγάπης· ἡ κατάλειψις τοῦ πατρικοῦ ἐπαγγέλματος ἐκ τῶν εὐποροῦσάν καὶ τῶν πενυστερῶν τάξεων· ὁ ψευδὴς πόθος πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν παιδίαν καὶ τέλος, οἱ διεσπασμένοι ἀσυνειδήτου δημοσιογραφίας, καὶ τὰ δελεάσματα τῶν μεγαλοπολιτικῶν ἀπολαύσεων. Τὸ σχολεῖον ἔχει τὴν ἀποστολὴν νὰ προσκορίσῃ τοῖς μαθηταῖς διὰ προσφόρου διδασκαλίας, καὶ ἡθικῆς ἀσκήσεως σύμμετρον ἀνάπτυξιν τῆς διανοητικῆς δυνάμεως, τοῦ φρονήματος, τῆς θελήσεως, καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ἐμπνεύσῃ ζωηρὰν ἀποστροφὴν ἀπὸ τῶν δελεασμάτων τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Ὅχι μόνον ἐντὸς τοῦ σχολείου, ἀλλὰ καὶ ἔξω αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ ρυθμίζεται καὶ νὰ σταθεροποιεῖται ὁ χαρακτήρ τοῦ μαθητοῦ διὰ περιορισμῶν ἐπιβαλλομένων μετὰ τόσης πατρικῆς αὐστηρότητος μεθ' ὅσης καὶ προσοχῆς. Ὅρεῖς τῶν νέων πρὸς καλλωπισμοὺς καὶ ἀπολαύσεις, διὰσεις πρὸς φθόνον ἢ πρὸς μῖσος, καὶ ἐν γένει πᾶ-

σα πρωτωτέρα καὶ ἀδικαιολόγητος ἀξίωσις αὐτῶν πρέ-
πει νὰ καταπολεμηθῇ καὶ νὰ καθυποβάλληται. Πρέ-
πει νὰ ὑποκαθίσταται ἡ γὰρ τῶν νέων ἐπὶ τῇ σοβαρᾷ
ἐργασίᾳ, καὶ ἡ εὐαρέστησις αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἐφαρμογῇ
τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Διδακτέον τὸ ὅτι ἡ
ἐργασία καὶ ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη εἶναι τὸ
ἕωλίστον κτήμα τοῦ βίου. Ἐκκλησία, σχολεῖον, καὶ
οἶκος, ὀφείλουσι νὰ συνεννοῶνται ἀπὸ κοινοῦ καὶ νὰ
συνεργάζωνται ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων. Ἡ
ἐν τοῖς πρώτοις σχολείοις ἐξασκουμένη σωφρονιστικὴ
ἐπιτήρησις πρέπει νὰ ἐξακολουθῇ καὶ ἐν τοῖς κατό-
πιν μορφωτικοῖς ἐκπαιδευτηρίοις, καὶ πρέπει νὰ κα-
ταστέλληται ἡ κατὰ τὰ ἔτη τῶν νεανικῶν ἐλαφρονο-
ῶν τάσις πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν. Ἰδρύσας καλῶν βι-
θλιοθηκῶν τοῦ τε λαοῦ καὶ τῶν μαθητῶν, καὶ συνε-
χῆς παρακίνησις πρὸς ἐπιμελὴ αὐτῶν κάρπων, θὰ
προσπορίσῃ εἰς ἅπαντας τοὺς ἀναγκαστάς αὐτῶν σω-
τήριον διανοίας τροφὴν καὶ θὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐπικίν-
δυνον ἐνέργειαν δημοσιογραφίας διερεθιστικῆς καὶ ἐκλυ-
τικῆς. Πάντες ἐν γένει οἱ διδάσκαλοι, ἀπὸ τοῦ κα-
τωτάτου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου, ἔχουσι τὴν ἱεράν ἀπο-
στολὴν νὰ ἐμπνεύσωσι εἰς τοὺς νέους καὶ τὴν ἀλ-
λῃν ἐπὶ σύγχρονον γενεάν τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ παρα-
δείγματος δι' ἀνυποκρίτου εὐσεβείας, δι' ἀληθινῆς φι-
λοπατρίας, δι' αὐθιγῆς φιλονομίας, δι' εὐσυνειδήτου
ἐκπαιδευτικῆς τοῦ καθήκοντος, δι' ὁμόφρονος συνεργί-
ας, καὶ ἐν γένει διὰ τῆς ἡθικῆς αὐτῶν συμπεριφο-
ρᾶς.

(Ἐκ τοῦ «Μηνότορος» τῆς Δρέσδης).

Εὐχόμεθα ἵνα τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις τοῦ Γερ-
μανοῦ παιδαγωγοῦ μελετήσωσι μετὰ τῆς θεούσης προσο-
χῆς καὶ οἱ ἐν τῇ πατρίδι ἀρμόδιοι, οἵτινες ὀφείλουσι
νὰ μὴ λησμονῶσι ποτε τὸ ὅτι μόνῃ ἡ ὀρθὴ καὶ
σκόπιμος παιδείσις προάγει καὶ μεγαλύνει τὰ ἔθνη,
ἥς ἀνευ, πάντα ἄλλη προσπάθεια πρὸς τὴν ἀληθινὴν
ἐπίδοσιν, ἀποβαίνει οἰκοδομὴ ἐπὶ ἄμμου. Ἐάν μὴ ἐ-
καλλιέργουν λυσitelῶς πρότερον τὸν ἀγρὸν τοῦ γερμα-
νικοῦ μεγαλείου τὰ σχολεῖα, ὑποδοηθόμεθα ὑπὸ τε
τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ οἴκου, εἰς ἅπαντας οὐδ' αὐτὸ
τὸ δαιμόνιον τοῦ Βίσμαρκ καὶ τοῦ Μόλκε θὰ κα-
τάρθον ποτὲ ὅτι κατάρθωσι. Παρ' ἡμῖν δέ, φεῦ!
ποῖος ποτὲ τῶν νεωτέρων πολιτικῶν συνέλαβε κἂν ἐ-
παρκῶς ἐν τῇ διανοίᾳ τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τῆς
ἀληθινῆς παιδείας; Ποῖος ποτὲ διενόηθη νὰ ἐξάρη
τὸν διδασκαλικὸν καὶ κληρικὸν ἡμῶν κόσμον, εἰς ἧς
ἐρρίφθη ταπεινῆς θέσεως διὰ τῆς μαυρίας καὶ ἀθε-
οφობίας τῶν κατὰ καιροὺς ἀρμόδιων; Μόνον ὀφθαλ-
μῶν καὶ νοῦν ἀποσύρῃσις δύνανται νὰ συγχωρήσῃ
τὴν μέχρι τέλους ἀγνοίαν καὶ ἀδιαφορίαν τῶν ἀνωτέ-
ρω ἀληθειῶν. Ναί, κύριοι ἀρμόδιοι, μόνον τὸ ὑγιὲς
λειτουργικὸν σχολεῖον, συνεπικουρούμενον ὑπὸ τῆς ἀγίας
μητρὸς ἐκκλησίας, ὑπὸ τοῦ οἴκου, καὶ ἐν γένει τῆς
σώφρονος κοινωνίας ἐμβάλλει τὰ ἀσφαλῆ τῆς κοινω-
νικῆς εὐεξίας καὶ τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου θεμέλια.
Ἄλλ' ὅσον θρησκευτὰ ἢ ἀληθινῇ καὶ λυσitelῆς παι-
δευσί, τόσῃ καὶ χιλιάκις σφοδρότερον ἀποδιοπομπη-
τέα ἢ τὸ χεῖριστον τῶν κακῶν οἷσα ψευδοπαιδεία,
καὶ μάλιστα ὅταν συνοδεύηται ὑπὸ τῶν πειθαικῶν καὶ
γελοίων ἀπομιμήσεων ὀρθῶν τινῶν τρόπων καὶ ἔξε-
ων, ὧν τοὺς πικροὺς καρποὺς οὐδ' αὐτοὶ ἴσως οἱ
ἡλίθιοι ἀγνοοῦσιν.

Γ. Π.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Κατὰ νεωτέρας εἰδήσεις ἡ χολέρα ἐ-
ξαπλωμένη εἰς τὰ περίξ τῆς Βηρυτοῦ ἡ-
νάγκασε τοὺς Βηρυτίους ν' ἀναχωρῶσιν ἐκ
τῆς πόλεως. Πολλοὶ μαθηταὶ τῶν ἐκεῖ σχο-
λείων ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ Λιβάνιον ὄρος.
Ἐννοεῖ ἄρα γε νὰ διαχειμάτῃ ἐδῶ πλησί-
ον μας ἡ χολέρα;

Ἐν Λευκωσίᾳ ἐξακολουθεῖ ὁ κατὰ τὰς
ἀρχιμνηστὰς ἀγιασμὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ. Μᾶς
ἀρέσει ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰ παλαιὰ θρησκευ-
τικὰ ἔθιμα, πλὴν ὁ ἀγιασμὸς ἐν τῇ ἀγο-

ρᾷ σήμερον ἔχει τι τὸ ἄτοπον, διό καλὸν
θεωροῦμεν νὰ καταργηθῇ.

Ἡ πλησίον τοῦ χωρίου Ἀγγαστίνας
γέφυρα, ἡ μόνῃ ἦτις εἶνε παγκοίνου χρή-
σεως, κατέρρευσε ἀπὸ πολλοῦ καὶ οὐδε-
μίαν φροντίδα περὶ αὐτῆς ἔλαβεν ἡ Κυ-
βέρνησις. Λέγεται ὅτι διὰ νὰ τὴν διορθώ-
σῃ ἐζήτησε συνεισφοράς ἀπὸ τὰ περίξ χω-
ρία. Ἀλλὰ μήπως οἱ κάτοικοι τῶν περίξ
χωρίων μόνον διαβαίνουν διὰ τῆς γεφύρας
αὐτῆς;

Συνεπεία τρικυμίας τὸ τὴν παρελθού-
σαν Τετάρτην καταπλεύσαν αὐστριακόν,
δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐργασθῇ ἐνθαῦθα, ἀπέπλευ-
σε δ' ἀμέσως διὰ Λάονακα χωρὶς νὰ δυ-
νηθῇ ν' ἀφήσῃ ἢ νὰ λάβῃ γραμματοπότηρας.

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσταί μας ὅτι ἐκ
τῶν φύλλων τῆς Κων(πόλεως καὶ Σμύρνης
ἀνεγράψαμεν εἰδήσιν τινα ἐξ Ἀγ. Ὁρους ὅτι
μοναχὸς τις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῆς Κύπρου
προὔκειτο νὰ πωλήσῃ τὸ τίμιον ξύλον τῆς
Μονῆς. Ἐρευνήσαντες καλῶς περὶ τοῦ πράγ-
ματος τούτου ἐλάβομεν τὰς ἐξῆς ἀσφαλεῖς
πληροφορίας, καὶ παρ' αὐτῆς τῆς Ἐκκλησ.
Ἀρχῆς.

Ὁ μοναχὸς παρὰ τοῦ ὁποίου προσεπά-
θησαν οἱ ἐν τῷ Ὁρει Ρῶσσοι μοναχοὶ νὰ
ἀγοράσωσι σταυρὸν ἐμπεριέχοντα τίμιον
ξύλον εἶνε ὁ κ. Διονύσιος ὁ νῦν ἐπιστάτης
τῆς ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου Μονῆς τοῦ Σταυροῦ,
τοῦ Θεοκρεμάστου ἐπιλεγομένου, τοῦ ὁποίου
(Διονυσίου) ὁ μέγας καὶ ἱερός ὑπὲρ τῆς Μο-
νῆς ταύτης ζήλος εἶνε πασίγνωστος. Πράγ-
ματι ὅτε οὗτος πρό τινας καιροῦ εὕρισκε-
το εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος προὔτειναν εἰς αὐ-
τὸν νὰ ἀγοράσωσιν ἓνα μικρὸν σταυρὸν ἰ-
δικόν του, ὃν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' οὐ-
τος ἀπεποιήθη. Τὸ ἐν τῇ Μονῇ ἱερὸν κειμή-
λιον εὕρισκεται ἐν τῇ θέσει του, ἐντὸς τοῦ
μεγάλου σταυροῦ ἐσφραγισμένον, ὡς ἦτο
ἀπ' ἀρχῆς. Σημειωτέον δ' ἐνθαῦθα ὅτι ὅτε
ἀνεγράφομεν τὴν εἰδήσιν ἐκείνην οὐδὲ σκιά
κἂν ὑπονοίας περὶ τοῦ Διονυσίου διήλθε τῆς
ιδέας μας. Ἄλλον μοναχὸν ἐφανταζόμεθα
ζήσαντα πρὸ τοῦ Διονυσίου ἐν τῷ Ὁρει.

Ἡ νέα ὁδὸς ἦτις ἐχαράχθη διὰ Κοφίνου
συνδέουσα τὰς δύο πόλεις Λεμεσσὸν καὶ
Λάρνακα, εἶνε μὲν καταλληλοτέρα ἐν και-
ρῷ χειμῶνος, ἀλλ' ἔνεκα τῶν πολλῶν ἀ-
νωφερειῶν, ἀπαιτεῖ ἐπιμελεστέραν καὶ δα-
πανηροτέραν διόρθωσιν, διότι ὡς ἔχει ἤδη
μόνον ἄμαξαι λίαν στερεαὶ καὶ ζῶα ἀρκε-
τὰ δυνατὰ δύνανται νὰ διανύσωσιν αὐτήν.
Διὰ τοῦτο ἦτο προτιμότερα ἢ διὰ τοῦ
Ζυγίου ἐὰν ἐδαπανᾶτο τὸ ἀναγκαῖον πο-
σὸν πρὸς διόρθωσιν αὐτῆς καὶ ἀνέγερσιν
τῶν ἀπαιτουμένων γεφυρῶν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὴν αὔριον Κυριακὴν ὥρ. 10 π. μ. συγ-
κροτεῖται συνέλευσις ἐν τῷ ἀναγνωστηρίῳ
«Ἡ Ἰσότης» ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ παπα

Χριστοφόρου, πρὸς ἐκλογὴν ἑνὸς μέλους τῆς
ἐπὶ τῶν Θρονικῶν Ἐπιτροπῆς πρὸς ἀντικα-
τάστασιν τοῦ κ. Ν. Σ. Φραγκοῦδη παραι-
τηθέντος.

Λεμεσσῷ 15 Δεκεμβρ. 90.

Ἐκ τῆς Μητροπόλεως.

Πωλεῖται ἐν τῷ ἐν Λεμεσσῷ καφεναίῳ τοῦ
κ. Βασιλείου Μαρκίδη τῇ 23)4 Ἰανουαρίου 1891
ἡμέραν Κυριακὴν, τὸ σῶμα τοῦ ναυαγῆσαντος
πλοίου «Κύπρον» ὅπερ εὕρισκεται ἐν Ζυγίῳ καὶ
ἐνθα θὰ παραδοθῇ μετὰ τῶν τριῶν ἀγκυρῶν καὶ
ἀλύσεων εὕρισκόμενων ἐν τῇ θαλάσσῃ.

ΛΟΥΚΑΣ ΦΑΦΑΛΙΟΣ

[πληρεξούσιος τῶν Ἀσφαλιστικῶν
Ἑταιρῶν].

Τῇ Συντάξει τῆς «Σάβιττης».

Ἡ Α. Ε. ὁ Μ. Ἀρμοστής περιεβλὼν ἅπασαν σχεδὸν τὴν
ἡμετέραν Ἐπαρχίαν καὶ μετ' ἐπιστάτης ἐξετάσας τὴν, ἐν
ὅλοις εἰπεῖν, τοῦ τόπου κατάστασιν, διήλθε πρὸ τινας καὶ
τῆς πόλεως ἡμῶν, ἐνθα διετράψε τετραήμερον.

Τῇ ὑστεραίᾳ τῆς ἐνθαῦθα ἀριστεῖς του, ἦτις ἦν Κυριακὴ,
ἐδέξατο ἐν ταῖς σκηναῖς τοῦ εἰς ἐπίσκεψιν μόνον τὴν Α. Π.
τὸν Μητροπολίτην Πάφου, κ. Ἐπαρχικόν, μεθ' οὗ πολλὰ ἐρ-
μηνίαν ὥραν ἀντήλλαξε περὶ τῆς καθόλου καταστάσεως τῆς
καθ' ἡμᾶς ἐπαρχίας.

Ἡ Α. Πανιφόρος, ὁ Ἅγιος Πάφου πολλὰς κατὰ τὴν
ἀνὰ τὴν Ἐπαρχίαν περιεβλὼν τοῦ ἀρσινόεως πληροφίας πε-
ρὶ τοῦ ἐπισκόπου τῆς θέσεως τῶν χωρικῶν, καὶ πολλὰ
γνωρίζων ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ἐξέθηκε τῇ Α. Ἐξοχότητι
τὸ ἐκρήμον τῆς καταστάσεως τῆς ἡμετέρας Ἐπαρχίας, ἦτις
ἐν πολλοῖς ὑπελείφθη τῶν λοιπῶν τῆς Νήσου Ἐπαρχιῶν καὶ
ὡς πρὸς τὰ δημόσια ἔργα, καὶ ὑπέδειξε μέτρα τινα πρὸς
περιστολήν, ἵνα μὴ εἴπωμεν πρὸς ἀποσώσιν τῶν κακῶς ἐ-
χόντων, ἅπερ σπουδαίως ὑπ' ὅψει ἔλαβεν ἡ Ἐξοχότης του.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐν λόγῳ ἐπισκέψεως ἡ Α. Ε. ὁ Μέγας
Ἀρμοστής παρακολουθούμενος ὑπὸ τε τοῦ ἰδιαιτέρου Αὐτοῦ
Γραμματέως, τοῦ ὑπαπιστοῦ του, καὶ τοῦ ἡμετέρου Διοική-
τοῦ ἀντεπιστάτου τῇ Α. Π. τὸν Ἅγιον Πάφου ἐν τῇ Ἑ-
ερᾷ Μητροπόλει, μεθ' οὗ καὶ αὐτὸς περὶ πολλῶν ἀντικειμέ-
νων ἀντήλλαξε τὰς σκέψεις του. — Αὐθιμέρον ἐδέξατο καὶ
τὰς ἐπισκέψεις τῶν πολιτῶν ἐν τῇ τοῦ Δικαστηρίου αἰθούσῃ,
ὧν μετὰ μεγάλης προσοχῆς διήκουσε τὰ παρόντα.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀδιστακτικῶς πεποιθήμεν ὅτι ἡ Α.
Ε. ὁ Μέγας Ἀρμοστής ἐν τῇ χαρακτηριζούσῃ αὐτὸν πνεύ-
ματι ἐκτεμένη καὶ εὐγενεῖ μερίμνῃ ὑπὲρ τῆς ἐπὶ τὰς κρείττους
πορείας τῶν τοῦ τόπου πραγμάτων, εὐχεστηθήσεται νὰ θέ-
σῃ ὅσον τῆς ἐκείνου καὶ σκέψιν, καὶ δὴ καὶ ἐνέργειαν
πᾶσας τὰς ἀρσινόεως πρὸς βελτίωσιν τῶν κακῶς ἐχόν-
των πληροφρίας, ἐκτελῶν οὕτω τὸ ἐπίματρον τῆς ἀρχῆς
ὑπὲρ τῆς Νήσου, ἣν διέπει, δικήσεώς του, πρὸς εὐημερί-
αν ὅλοκληρου πάσχοντος λαοῦ.

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ.

Δὲν ἔχομεν ἐπὶ εἰδήσεις ἐπισήμους περὶ τοῦ
ζητήματος τῶν προνομίων, οὐδὲ γινώσκουμεν ἐξ
ἐπισήμου πηγῆς ἐὰν ὁ Σουλτάνος ἐκύρωσε διὰ
Σουλτανικοῦ Ἰδαρῆ τὴν γενομένην ἐσχάτως συμ-
φωνίαν. Ὡς γνωστὸν ἤδη, οἱ διευθύνοντες τὴν Ἐκ-
κλησίαν δικαίως ἐκρίναν τὸν Τουρκικὸν τ ε σ κ ε -
ρ ἐν ἀνεπαρκῇ καὶ ἀμφίβολον, ἐπιχειρήσαντες δὲ
νέας διαπραγματεύσεις, ἐπέτυχον ἐπιεικῆ τινα
συμφωνίαν, τῇ ἀρωγῇ τινῶν μεγάλων δυνάμε-
ων, ἰδίᾳ δὲ τῆς Γερμανίας. Τῆς συμφωνίας ἐ-
πιτευχθείσης, διεβιάσθη τῇ Πύλῃ ὑπὸ τῶν Πα-
τριαρχείων ταχρίριον ἐπικαλούμενον τὴν ἐπακρί-
βωσιν καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ τεσκε-
ρὲ ἀσφαῶν ὅπως συνταχθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν
συμφωνηθέντων καὶ κυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου.
Ἡ συμφωνία ἀποκλειστικῶς ἀφείρεται εἰς τὸ ζή-
τημα τῶν πατριαρχικῶν προνομίων, ὧν ἐπεδιώ-
κετο ἡ ἀναγνώρισις εἰς τὸ ἀκέραιον ἀφίετο δὲ
ἄλυτος ὁ γόρδιος δεσμὸς τῆς βουλγαρικῆς ἐκ-
κλησίας, ὅπως ἐπιζητηθῇ ἡ λύσις αὐτοῦ μετὰ
τὸ ἀνοιγμὰ τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ τὴν ἐπανά-
ληψιν τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν.

B'.

Ἐν παντί, μάλιστα δὲ διὰ τὴν συλλογὴν λέξεων, οἱ ἀσχοληθέντες οφείλουσι νὰ ἀπευθύνωνται κυρίως εἰς γέροντας ἢ γράμματα καὶ δι' ἐκάστην κατηγορίαν λέξεων (γεωγραφικῶν ποταμικῶν κτλ.) εἰς εἰδικούς. Ἄν τινες λέξεις εἶναι συνήθεις μὲν πολλὰ τοῦ ἑλ-λάδος, οὐχὶ ὅμως λίαν κοιναί, δὲν πρέπει νὰ παραλείπωνται καὶ αὗται ἵνα εἶνε δυνατός ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τῆς γεωγραφικῆς ἐκτάσεως κατὰ τὴν ἑνὲν χρήσῃ ἐκάστη τούτων. Μετὰ τῶν ἑλληνικῶν συλλεκτέαι καὶ πᾶσαι αἱ ξενικαὶ λέξεις, ὡς λίαν χρήσιμοι ὑπὸ ἱστορικὴν καὶ ἐθνολογικὴν ἔποψιν. Ἐπισκοποῦντες τὰς λατινικὰς, ἰταλικὰς, τουρκικὰς κτλ. λέξεις μανθάνομεν, πλὴν ἄλλων, ὅποιαν ἐπικοινωνίαν ἔσχον οἱ ξένοι πρὸς τοὺς ἑγχωρίους, ἐπὶ τινων πληθυσμῶν ἔδρασαν μᾶλλον ἢ ἦσαν καὶ τινων ἰδεῶν ἢ πραγμάτων ἐγένοντο εἰσηγηταὶ ἢ τελειοποιηταί.

Διὰ λέξεις ἀπαντῶσας εἰς ὠρισμένας φράσεις, ἔτι εἰς ἄσματα, παροιμίας, μύθους κτλ. πρέπει νὰ σημειῶνται ἂν μόνον εἰς ταῦτα ἀπαντῶσιν αὗται ἢ εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμέραν λόγῳ.

Πρὸς ἀποφυγὴν οὐσιωδῶν παραλείψεων, καλὸν νὰ συμβουλευθῇ ὁ συλλέκτης τὰ πληρέστατα τῶν τέως δημοσιευθέντων νεοελληνικῶν γλωσσариων πρὸ πάντων δὲ, ἐὰν ἔχη ἀρκοῦσαν ὑπομονὴν, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν λεξικὸν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, νὰ ἀναζητῇ ἐκαστῆς ἀρχαίας λέξεως, ἥς δυνατόν, νὰ ὑπάρχῃ ἀντίστοιχος νεοελληνική, ἂν ὑπάρχῃ ἐν τῇ μελετωμένῃ ὑπ' αὐτοῦ χώρῳ.

Οἱ συλλέκται οφείλουσι νὰ παριστῶσιν ὡς οἷόν τε πιστῶς τοὺς ἀκουομένους φθόγγους (πρὸς τοῦτο δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι καὶ τὰ ξένα στοιχεῖα β, α, ρ, σ η, ι, κτλ.) ν' ἀποφεύγῃ δὲ πᾶσαν διὰ τῆς γραφῆς μεταβολὴν τῶν ἀκουομένων φθόγγων ἐπὶ τῇ σκοπῇ τοῦ νὰ λάβῃ ἡ λέξις τύπον ἀρχαιότερον ἢ καὶ νὰ ἐτυμολογηθῇ ἐκ τινος ἀρχαίας ἑλληνικῆς. Τοῦτου γινόμενον ἡ συλλογὴ ἀπόλλυσι τὴν γλωσσικὴν αὐτῆς ἀξίαν.

Τῶν εὐσυνγύτων πρὸς ἄλλα καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ζώων, φυτῶν, ὀρυκτῶν, δεόν νὰ σημειῶνται, ἐφ' ὅσον δυνατόν, διακριτικοὶ τινες χαρακτῆρες, ἂν δ' ὁ συλλέκτης γνωρίζῃ καὶ ἄλλα ἀλλὰ τοῦ ἐν χρήσει ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου, καλὸν νὰ παραθέτῃ καὶ ταῦτα.

Διὰ συλλογὰς κυρίων ὀνομάτων σημειωτέα τινά.

α'. Κύρια ὀνόματα ἀνθρώπων (ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν) συλλεκτέα μετ' ἀπασῶν τῶν παραλλαγῶν αὐτῶν, σημειουμένης, ὡς αἰεὶ εὐκόλου, τῆς τε συχνότητος αὐτῶν, τῆς γεωγραφικῆς ἐκτάσεως κατὰ τὴν εἶναι ἐν χρήσει καὶ τῆς εἰδικῆς σημασίας τῶν διαφορῶν καταλήξεων, ἂν μὴ αὕτη εἰσότητος. Ἰδιαίτερος ἐξεταστέος κατάλογος κυρίων ὀνομάτων, μνημονευομένων ἐν ἱεροτελεστείαις (δίπτυχα ἐκκλησιῶν καὶ ψυχολόγια). Οἱ κατάλογοι οὗτοι, ἂν μὲν παλαιότερας ἐποχῆς, ἀντιγράφονται ὁλόκληροι, ἂν δὲ νεώτεροι, σημειοῦνται μόνον ἢ ἐν αὐτοῖς συχνότης ἐκάστου ὀνόματος, οὐδὲ τῶν κοινοτάτων παραλείπουμένων.

Ἐκτὸς κυρίων ὀνομάτων ἀνθρώπων, συλλεκτέα δημῶδη ὀνόματα κινῶν, ἵππων, βοῶν, προβάτων, αἰγῶν.

β'. Οἰκογενειακά ὀνόματα ἢ ἐπώνυμα. Ταῦτα συλλεκτέα ἰδίως ἐκ τῆς δούλης Ἑλλάδος, εἰ δυνατόν, κατὰ πόλεις καὶ κώμας. Ὅσακις εὐκόλου, σημειοῦνται προέλευσις πιθανῇ ἢ βεβαίᾳ οἰκογενείας εἰς τὴν ἀνήκει ἐπώνυμόν τι μεταβολή, ἢν τυχὸν ὑπέστη τὸ ὄνομα ἔτι ἐκτασίς καὶ συχνότης κατὰ τὴν ἀπαντᾶσι τὰ ἐπώνυμα ἐν τῇ τόπῳ (τὰ τελευταῖα ταῦτα μόνον διὰ τὴν δούλην Ἑλλάδα, διὰ τὴν ἐλευθέραν ὑπαρχουσῶν πληροφοριῶν). Σημειωτέα ὁσάκις δυνατόν καὶ ἡ ἐτυμολογία, ἂν ἄλλως μὴ εὐδελος, καὶ μάλιστα ἂν ἡ ἐγχωρίος διάλεκτος ἢ παράδοσις τις βοηθῇ πρὸς ἐνέρεσιν αὐτῆς. Ἐκ τῶν ἐπωνύμων δὲν πρέπει νὰ παραλείπωνται, ὅτε τὰ κατὰ τὴν γενικὴν ἐκ πατρωνυμίας ἐκφερόμενα, ὅτε ἄλλα οἰαδήποτε πατρωνυμικά. Ἐκ τῆς δούλης Ἑλλάδος, καὶ ἅπλοϊ κατάλογοι ἐπωνύμων, ἐὰν πλείονες σχετικαὶ πληροφορίαι δυσκόλως δύνανται νὰ δοθῶσιν, εἶναι λίαν εὐπρόσδεκτοι.

γ'. Τοπωνυμιαί. Ταῦτα συλλεκτέα κυρίως ἐκ τῆς δούλης Ἑλλάδος καὶ, εἰ δυνατόν, κατὰ περιφερεῖας κωμῶν, μὴ παραλειπομένων τῶν ὀνομάτων μῆτε τόπων ἀσήμεων μῆτε συνοικιῶν πόλεων ἢ χωρίων, ἂν τις τοπωνυμία εἰς ἐστὶν ἐκτασίαν ἀναφέρηται, περιλαμβάνει δ' ἄλλας ἐλασσόνων ἐκτάσεων τοπωνυμίας, αὗται σημειωτέαι ὑπ' ἐκείνην.

Ἐὰν πληροφορίαί τινες (παράδοσις, ὄνομα κτήτορος, φύσις ἢ θέσις τόπου, μνημεῖον τι ἢ κτίσμα ἐπιτόπιον κ.τ.λ. λέξεις ἐγχωρίως) ὑποδοθῶσι πρὸς ἐνέρεσιν τῆς ἐτυμολογίας τοπωνυμίας τινος, ἄλλως ἀκαταλήπτου, προσθετέαι καὶ αὗται.

Ὅπου σώζονται ἐγχώρια ἔγγραφα προγενεστέρων χρόνων προσετὰ τοῖς συλλέκταις, καλὸν νὰ σημειῶνται αἱ ἐν αὐτοῖς ἀξιοσημεῖται λέξεις, τύποι φράσεις καὶ ἰδίᾳ κύρια ὀνόματα ἀνθρώπων, οἰκογενειῶν καὶ τόπων, πότε πρῶτον ἀπαντῶσι καὶ ἂν ἐκλείψωσι, πότε ὕστατα ἀναφέρονται. Εἰδικώτερον τὰ ἐπώνυμα, ὡς αἰεὶ εὐκόλου καλὸν νὰ ὀρίζηται κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον συνεχῶς ἀναφέρονται, διότι ἂν μετὰ διακοπὴν τὸ αὐτὸ ἐπώνυμον αὐθις ἀναφαίνεται ἐν τινι τόπῳ δυνατόν νὰ οφείληται εἰς νέους ἐποίκους φέροντας αὐτό.

Καὶ δι' ὀνόματα δὲ τόπων ἱστορικῶς γνωστῶν ἀνάγκη πολλὰκις νὰ σημειῶνται ἐὰν διαρκῶς ἐπ' αἰῶνας ἀπαντῶσιν ἐν ἐγχωρίοις τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου ἐγγράφοις, διότι ἡ ἐν μεταγενέστερα τινὶ ἐποχῇ ὑπαρξίς ἀρχαίας τινος ἱστορικῶς γνωστῆς τοπωνυμίας δυνατόν νὰ ὁφείληται εἰς τὴν λογίαν παράδοσιν, ἥτις καὶ τοπωνυμίας εἰς λήθην περιπεσούσας αὐθις ἐπαναφέρει, οὐχὶ δὲ εἰς δημῶδη συνεχὴ παράδοσιν.

ΑΙΝΙΓΜΑ 69ον

Τὸ ὄνομά μου, φίλε μου, συχνά συχνά προφέρεις εἰς πλείους δ' ὅσας πράξεις σου ὑπογραμμὸν μὲ φέρεις. Μὲ ἔχεις μέσα στοὺς ναοὺς, μὲ ἔχεις στὰς οἰκίας, μὲ ἔχεις ἐς τὴν ἐρημον, εἰς δάση, παρὰ λίαν. Τὸν τόνον μου μὲ προσοχὴν εὐθὺς ἔμεινε ἀλλὰ ἔξω. ὡς τὸν ἀναγινώσκοντα ὅμοιον τούτου θῆχης. Τὸ πρῶτον δ' ἂν στοιχεῖόν μου θελήσῃς νὰ μευ ρίψῃς. Ζῶν τετράπου ἀπαντᾷ, χωρὶς ν' ἀργησῇ.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ.

Κρασία νέα καλὰ	γρ.	135—145
» δεύτερα	»	110—125
» ξυσιμμένα	»	50—80
ρακή σούμα 19 βαθ. ἢ ὅκ. παρ.		70
σταφίδες βρασταὶ ἢ ὅκ. παρ.		62—65
σταφίδες ξηραὶ	»	70—72
ἄλευρα τῆς Ἀνατολῆς ὁ σάκος γρ.		115—120
ἄλευρα ἐντόπια τῶν Μιχαν.	»	110—112
σίτος τὸ κοιλόν	»	18—22
κριθὴ	»	11—12
χαρούπια εἰς τὰς ἀποθήκας	»	92—93
τὸ χαλεπικὸν καντάρι.		

(Μὲ Ἄγραν Ἀγγλίας 132).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ὁ κ. Σ. Κουτουπιδὴς ὁδοντοποιοὺς εἰδοποιεῖ τὸ σεβ. κοινὸν ὅτι θέτει τεχνιτοὺς ὁδόντας ἀπὸ ἑνα ἔως ὁλόκληρον σιαγόνα κατὰ τὴν τελευταίαν ἀμερικανικὴν μέθοδον, καθαρίζει τοὺς μαύρους πεπορωμένους καὶ πύσχοντας ἀπὸ σφοδρούτον (Νου-σλάν), σφραγίζει τοὺς κωφούς δι' ἀργύρου καὶ λοιπῶν μετάλλων, ἐξάγει ἐπιτηδεῖας τοὺς ἀνάγκη νὰ ἐξαχθῶσιν ὁδόντας, ὡς καὶ τὰς ἐπιφανεῖς καὶ ἀφανεῖς ρίζας παλαιῶν ὁδόντων, ἔχει σκόνας πρὸς διατήρησιν τῆς λευκάνσεως τῶν ὁδόντων καὶ τὸν ὅσον τῶν οὐλῶν, ἐπιδιορθώνει παλαιὰς τεχνιτοὺς ὁδόντας, κ.λ.κ. ἄμειν καὶ κατ' οἶκον ἐπισκέψεται.

Ὅθεν οἱ ἔχοντες ἀνάγκην διὰ νὰ μὴ μεταμεληθῶσι κατόπιν, ἄς σπεύσωσι μίαν ὥραν πρωτῆτερα ζητοῦντες αὐτὸν εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ ἱατροῦ κ. Ι. Καραγεωργιάδου, καθότι εἶναι ἀόριστος ὁ καιρὸς τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του, καὶ θέλουσι μείνει σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ αὐτοὶ λίαν εὐχαριστημένοι διὰ τε τὴν τέχνην καὶ τὰς συγκαταβατικὰς τιμὰς.

Mr S. Koutoupides, the dentist, is to be found at any time, in the Pharmacy of Dr Garageorgiades.

Κύρι

Ἐπειδὴ ἄνευ τοῦ ἐπιθέτου Καλλογύρης δὲν καθίσταται γνωστὸς πρὸς τοὺς μετ' ἐμοῦ συναλλαττομένους κ.λ., διὰ τοῦτο καθιστῶ ὑμῖν γνωστὸν ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ὑπογράφωμαι Χ. Π. Καλλογύρης, ἀντὶ Χ. Πετρίδης καὶ λάβετε παρακαλῶ ὑπὸ σημείωσιν τοῦτο.

Λάρισα 2 Δεκεμβρίου 1890.

Χ. Π. Καλλογύρης
Chr. P. Kallogiris

Ὁ κάλλιτος φωτογράφος κ. Μ. Μ. Παπαζιάν, διαλύσας τὸν μετὰ τοῦ συναδέλφου του κ. Ι. Φωσκόλου συνεταιρισμὸν, συνέστησεν ἴδιον φωτογραφεῖον ἐν τῇ ὁδῷ «Βικτωρία» ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. γ' Γεωργίου γ' Ἰωάννου ἀρ. 108. Πέποιθεν εἰς τὴν ὑποχρησίν τοῦ κοινῶ ὅπερ ἐξετίμησε καὶ ἐκτιμᾷ τὴν ἐν τῇ τέχνῃ ἱκανότητά του. Τιμαὶ λίαν συγκαταβατικαί.

Ἐνοικιάζεται ἡ παρὰ τὴν ὁδὸν Χρυσορροιάτισσης νεοδμητος οἰκία τοῦ κ. Μιχαήλ Πολυδωρίδου· οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐνοικιάσωσιν αὐτὴν ἄς ἀποταθῶσι πρὸς τὸν ἴδιον.

Ἀμαζα καινουργῆς, στερεὰ, εὐρύχωρος καὶ ἀναπαυτικὴ ἱσταμένη πάντοτε ἐνταῦθα, εἰς τὸ γάνι τοῦ Σύνου, ἀνήκουσα τῷ κ. Πέτρῳ Κουμῇ ἐξ Ἀθηναίων. Δύναται πᾶς ὁ βουλούμενος νὰ τὴν ἐνοικιάσῃ δι' οἰονδήποτε μέρος τῆς νήσου. Εἰσιτήρια ἐκδίδονται παρὰ τοῦ κ. Κωνσ. Παπαδοπούλου κατὰ τὴν μεγάλην ἀγοράν.

Πολλὰ παραγγελία τοῦ κ. Βασιλείου Θεοφανίδου ἔφθασαν ἐξ Ἀγγλίας εἰς τιμὰς καθ' ἃς καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια καταστήματα ἐν Ἀγγλίᾳ πωλοῦσι. Νέαι παραγγελία ἐδόθησαν διὰ χειμῶνικα κατὰ προτίμησιν καὶ ἐκλογὴν τῶν πολιτῶν. Δύναται πᾶς τις νὰ ἴδῃ τὰ δείγματα καὶ θὰ μείνῃ λίαν εὐχαριστημένος καὶ ἐκ τῆς ποιότητος καὶ ἐκ τῆς εὐθηνίας.

Γραμματόσημα κυπριακά μεταχειρισμένα ἀγοράζει εἰς καλὴν τιμὴν ὁ κ. Β. Θεοφανίδης. Οἱ ἔχοντες τοιαῦτα ἀποταθῶσιν εἰς αὐτὸν καὶ θέλουσι μείνῃ εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς τιμῆς ἢν προσφέρει.

Τὰ ἀντικρὺ τοῦ Τζαμίου τρία μαγαζεῖα τῆς Ἐκκλησίας Ἀγ. Νάπας, γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα μαγαζεῖα τῆς Θέκλης, εἶνε διατεθειμένα πρὸς ἐνοικίασιν.

Ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς

Ὅσοι ἀγαποῦν νὰ πίνωσι καθαρὰν μασίχαν, ἐβγαλμένην ἀπὸ σαφυλὴν τῆς Κύπρου καὶ οὐχὶ ἀπὸ σπύρτα Εὐρωπαϊκά, ἄς κατευθύνωνται εἰς τὸν καθηγητὴν ὄντως τῆς κατασκευῆς ἀδολῶν καὶ καθαρῶν οἰνοπνευμάτων διαφόρων εἰδῶν κ. Γ. Μιχαηλίδην, ὅς τις ἐβραθεύθῃ τόσας φορὰς διὰ τὴν πρὸς ταῦτα ἱκανότητα καὶ καθαριότητά του. Αἱ τιμαὶ λίαν συγκαταβατικαί.

Ἐν τῇ κατὰ τὴν ἀγορὰν τῶν Μαραθεφτῶν καταστήματι τοῦ κ. Κωνσ. Παπαδοπούλου εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς συγκαταβατικὰς τιμὰς ἱεράτικα φορέματα ἑτοιμα, ἐκ καλῆς χρυσοῦφάντου ζώφας.